Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 23 (653) ★ joi 5 iunie 1958 ★ 8 pag. 30 bani

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

EDIȚIE SPECIALĂ

Totdeauna cînd se apropie examenele, colectivul de conducere al unității de pionieri de la Școala de 7 ani din Frumușița ia măsuri pentru a da o mînă de ajutor tovarășilor profesori. Astăzi, vom vorbi doar despre una din aceste masuri, anume EDIȚIA SPECIALĂ. Ce este „Ediția specială?" Nu e greu de imaginat. Este o gazetă de perete care funcționează din ajunul examenelor și pînă la sfîrșitul lor. Articolele se schimbă zilnic sau la cîteva ore, astfel că pionierii pot afla ultimele noutăți în ceea ce privește desfășurarea examenelor.

...Și reporterii „Ediției speciale" au pornit pe „teren".

Al doilea reporter face o descoperire

Adică reporterul Brandabur Paraschiv, umblînd după material, l-a găsit pe Țurcanu Ovidiu, din clasa a IV-a, ascuns în spatele tablei.

— Ce faci aici?

— M-am ascuns.

— De ce?

— Am aflat că umblați să scrieți despre fricoși.

— Nu-i adevărat... Dar, dacă am găsit un fricos, foarte bine.

— Mie mi-e frică de examene — a scîncit Ovidiu.

— N-ai învățat?

— Ba am învățat.

— Și atunci de ce ți-e frică?

— Uite așa, îmi vine nu știu cum.

— Știi ce? — și-a ieșit din fire Paraschiv. Ar trebui să-ți fie rușine, m-ai înțeles?... Și l-a lăsat pe bietul Ovidiu cu gura căscată în spatele tablei, să se gîndească dacă unui pionier care a învățat îi stă bine sau nu să-i fie frică de examene?

O fițuică cu bucluc...

...se află în buzunarul stîng al lui Dascălu Milea din clasa a VII-a. Dar buclucașa de fițuică, neastîmpărată, a început să se deșire, și asta tocmai cînd Fati Gigel, cel de al patrulea reporter, trecea pe acolo. Încetișor, s-a luat după Dascălu, care tîra senin ditamai coada după el, a citit ce era scris acolo și s-a dumirit. Apoi a scris la „Ediția specială" un articol intitulat: Și dascălu Milea se „pregătește" de examen.

★

ACESTA ESTE PRIMUL NUMĂR AL „EDIȚIEI SPECIALE" A UNITĂȚII DE PIONIERI DIN FRUMUȘIȚA. DACĂ VĂ PLACE, ORGANIZAȚI ȘI VOI ÎN UNITATEA SAU DETAȘAMENTUL VOSTRU „EDIȚII SPECIALE" DUPĂ ACEST MODEL...

Ce-a aflat reportera Stoiculescu Aneta...

...stînd de vorbă cu grupa a II-a din clasa a VII-a. În primul rînd, a aflat că grupa a II-a ține la onoarea clasei. În timpul anului, fetele au învățat bine, afară de Enache Maria. Nu-i plăcea matematica ori erau prea grele problemele? Nimeni nu putea să se dumirească. Într-o zi, au pus-o în discuția grupei.

— De ce nu înveți, Maria? Tu nu ții la onoarea grupei tale?

Maria s-a roșit, a lăsat nasul în jos și n-a răspuns nimic.

Și au ajutat-o. În primul rînd, Valentina. Au început să lucreze la matematică împreună.

Într-o zi, Maria a fost scoasă la lecție. Și poate că ea a avut mai puține emoții decît grupa. Maria a știut și a luat 6. Apoi, altădată, a luat un 7 și acum, în ajun de examene, a luat nota 8.

„Ediția Specială" îi urează: „Înainte, spre 9 la examen!" Iar noi adăugăm: „Și spre 10, dacă se poate!"

Pagină realizată de A. WEISS și ȘT. ZAIDES.
Foto: GR. PRĔPELIȚĂ

CEEA CE-I MAI IMPORTANT

Ca un adevărat reporter, Vasilica Nour a pătruns năvalnic în încăperea în care se afla tov. dirigintă Cristian.

— Ce credeți că e mai important pentru un elev în perioada examenelor?

— Ei, așa îmi placi: trebuie, întotdeauna, să intri în subiect. Și acum notează:

Întîi, ar fi să privească cu seriozitate examenele, apoi să nu le confunde cu un prilej pentru profesori de a-i „lăsa" pe elevi. Din comisie vom face parte numai noi, profesorii voștri, care v-am ascultat și în timpul anului — așa că de ce să vă temeți?

— Dacă nu vă supărați, ce șanse mai au colegii noștri Stîngă și Guduleanu, care stau cam prost cu notele?

— În general, nu e bine ca vremea examenelor să ți-o petreci „tocind". Pentru Stîngă însă și pentru Guduleanu, cred că „a toci" în acest timp va fi ceva obligatoriu, adică ceva pe care ei singuri trebuie să și-l impună.

— Aveți ceva de transmis elevilor dv. prin gazeta noastră acum în preajma examenelor?

— Da. În primul rînd, pentru toată lumea, mai multă stăruință; și în al doilea rînd, doresc tuturor care dați examene mult succes și curaj!

Dăm și noi o mînă de ajutor

Pionierii cunosc sarcinile pe care partidul le-a dat lucrătorilor din agricultură, la Consfătuirea de la Constanța. Și ei au hotărît să ajute după puterile lor pe cei mari la îndeplinirea acestora. Pionierii din comuna Cobadin (regiunea Constanța) au lansat o chemare către unitățile de pionieri din regiune cu privire la ajutorul pe care-l vor da pionierii la pivit, polenizări artificiale, crearea locurilor de odihnă pentru colectiviști, îngrijirea viței de vie. La această chemare au răspuns toate unitățile de pionieri din raionul Tulcea și în mod special pionierii din Nicolițel și Cataloi, unde lucrările se află într-un stadiu avansat.

MURGHIOL — Utemiștii din această comună au luat asupra lor curățirea inului. Ei au fost ajutați în această acțiune de unitatea de pionieri. Pionierii vor ajuta pe utemiști și la îngrijirea celor 10 hectare de porumb și floarea soarelui, luînd asupra lor polenizarea artificială.

(Continuare în pag. a VI-a)

CE SĂ FIU

Victor era un școlar destoinic, silitor la învățătură. Băiatul terminase șapte clase și se gîndea să învețe vreo meserie, să rămînă în sat. Îi plăcea tare mult satul, dealurile, pădurile și mai ales îi iubea nespus pe oamenii aceștia cu care se obișnuise, în mijlocul cărora crescuse: harnici, sfătoși și întotdeauna primitori. Tatăl l-a chemat într-o zi și i-a zis:

— Ascultă, băiete, pe tine am hotărît să te fac cărturar, să te fac învățător. 'Oi avea și eu unde trage cînd m-o prinde dorul de oraș. Așa că, nu mai stăm la tocmeala. Vezi de-ți pregătește cele de trebuință și mîine să-mi fii gata...

Și lui Victor i s-au aprins două scîntei în colțurile ochilor.

...Anii la școala pedagogică treceau greu, tare greu. Dar Victor a știut și aici să fie un elev bun. Numai arareori îl prindea dorul de casă, de plaiurile pe care colindase în copilărie, de oamenii din sat... Seara, ieșea pe sub pomii din grădina școlii și asculta cîntecul tainic al frunzelor. Găsea în foșnetul lor ceva cunoscut, care-i amintea de merii din grădina casei. Cît de mult își dorea acum, în clipele acestea, să dea o raită pe marginea gîrlei!...

Prin ultimul an, cam spre sfîrșit, a venit tatăl:

— Ei, flăcăule, la ce școală din oraș o să rămîi? — l-a întrebat dînsul.

— Nu știu, tată. Nu m-am hotărît încă...

Doar atît a răspuns băiatul. Gîndurile lui însă zburau năvalnic pe potecile visului, spre satul natal, Bezdeadul.

— Acolo am să mă duc, vorbea într-o zi cu unul dintre colegi. Mă duc la mine în sat, mă fac învățător acolo... Vezi tu, deși aci la voi, la oraș, totul e mai la îndemînă, pe mine mă trage inima într-acolo, spre satul meu. Poate și unde mai sînt atîtea de făcut...

Și Victor Davidoiu și-a început munca de învățător în satul Bimata, din comuna Bezdead, regiunea Ploești. Dorința lui s-a împlinit, iar de curînd, cînd postul de director a rămas liber, cine altul dacă nu harnicul învățător putea fi numit?!

Într-o zi, l-am zărit în grădina școlii înconjurat de elevi. Înfigea casmaua în pămînt ca un gospodar și școlarii se țineau rînd, pe urma lui, să-l întreacă. Noul director zîmbea mulțumit: munceau cu sîrg copiii! Altădată, l-am întîlnit la Căminul cultural, printre săteni. Oamenii discutau aprins despre întovărășire, iar cînd Victor le explica avantajele pe care le aduce munca laolaltă, le vorbea despre noile metode agrozootehnice, gospodarii ascultau cu atenție de parcă cuvintele noului director le-ar fi mîngîiat inima. Am auzit chiar un sătean spunînd:

— Directorul nostru? Ehe, deși-i tînăr, e tare priceput cînd e vorba să descuie capul omului. Apoi să știți că am să mă înscriu și eu în întovărășire.

Pe noul director îl interesează foarte mult tinerii din sat. O vreme, a fost chiar secretarul organizației de bază U.T.M. iar duminicile, la horă, nu se sfiește să stea și să bată talpa printre cei care vin să petreacă. De fapt, îl poți găsi acolo unde nu te-ai aștepta și unde, bineînțeles, e nevoie de dînsul.

GEORGE CHIȚU

YORK cel MIC

Pionierii au rămas ca înlemniți lîngă cel de al 17-lea purceluș născut de scroafa Yarka, de la G.A.C. Noapteș. I se spune Yarka, pentru că rasa se numește „York". York cel mic, este ultimul purceluș născut, și îngrijitoarea Lautărescu Aurelia l-a așezat pe un braț de paie.

— N-o să trăiască, spune dînsa cu părere de rău. Prea e motălog și firav.

Doi ochișori plăpînzi, negri, răsăriți deasupra unui rîtișor mic și pufos, privesc spre copii de parcă le-ar cere ajutor; gur, gur, gur... „Nu mă lăsați să mor". Gheorghe Mirela și Cristian Doina s-au apropiat de el și încearcă să-l liniștească.

— Nu-ți fie frică, mititelule, n-ai să mori, spun ele în șoaptă, mîngîindu-i botul catifelat. Nu-i așa că o să trăiască, tușă Aurelia? întreabă ele pe îngrijitoare.

Femeia nu știe ce să le răspundă. Cele două pioniere s-au ghemuit lîngă micul animal și cată spre dînsa întrebător, de parcă salvarea purcelușului ar depinde numai de ea.

— De, știu și eu? S-ar putea să scape... Dar ce v-ați strîns grămadă aci. Ia, plecați la treabă, s-o liniștesc pe Yarka. Din cauza voastră e nervoasă.

Într-adevăr, scroafa-mamă e agitată. Se învîrte dintr-un loc în altul, grohăind puternic. Purceii guiță și ei și au alarmat și scroafele din jur.

Pionierii au înțeles. Au ieșit afară și s-au adunat în grupe, pornind fiecare la locul stabilit de președintele gospodăriei. Începînd de la data de 2 iunie, pionierii și școlarii din clasele a III-a, a V-a și a VI-a de la Școala de 7 ani nr. 1 din Curtea de Argeș, și-au propus să dea o mînă de ajutor gospodăriei în toată perioada cînd cei dintr-a IV-a și a VII-a vor da examene. Acum fiecare grupă știe ce are de făcut. O grupă, în primele 2 zile va răspunde de cei 100 de stupi din stupina gospodăriei. Altă grupă va îngriji de grădina de zarzavaturi și legume. Restul pionierilor îngrijesc de cei 80 de purcei de la maternitatea scroafelor. Apoi muncile vor fi schimbate între ei, în așa fel încît fiecare grupă să treacă prin toate secțiile gospodăriei.

York cel mic, pe care fiecare pionier ar vrea să-l salveze, a rămas deocamdată în îngrijirea Mirelei și a Doinei. Fetele vor să-l ajute cu orice preț. Acum l-au dat la scroafă să sugă. Dar purcelul nu poate să sugă. Are gura încleștată. Mirela i-o deschide cu mîna și-l ajută.

— Mănîncă, prostuțule, îl îndeamnă fetele.

Se pare că a început să sugă. Ba-i chiar adevărat. A simțit gustul laptelui și a început să lovească cu rîtișorul în stînga și în dreapta, apărîndu-se de frățiorii lui care vor să-l dea la o parte. York cel mic nu se dă bătut. A început să prindă putere. Și, parcă temîndu-se să nu-și piardă locul, puterile îi sporesc cu fiecare înghițitură de lapte. Fetele îl privesc cu satisfacție, cu bucurie.

— Așa prisleo, nu te lăsa!

...Cei 16 purcei au adormit grămadă, lîngă mama lor. Cel de al 17-lea, York cel mic, a adormit ultimul. S-a săturat și el.

Mirela și Doina se retrag încetișor, ca nu cumva să-i trezească: York cel mic va trăi!

GH. NEGREA

ÎN VIZITĂ LA „CASA SCÎNTEII"

Zilele trecute un grup de pionieri din clasa a III-a, de la Școala medie „Ion Creangă" din București, care nu dau examene, și-au ales să viziteze Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". În mod deosebit, ei au vrut să vadă sala rotativei și felul cum apare gazeta noastră.

În fotografie; Iată-i în jurul mașinistului Constantin Copac, care le explică felul cum funcționează rotativa de ziare.

PIONIERI, REȚINEȚI!

Culegeți flori de mușețel

Mii de tineri și copii string acum flori de mușețel. Pionieri și școlari, culegeți toate florile de mușețel! Nu lăsați nici o floare de mușețel (romanița) neculeasă. În schimbul florilor predate vi se vor da, pentru școală și pentru voi, material sportiv și diferite obiecte folositoare.

CENTROCOOP-D.G.P.M.

Atențiune, Vacanța!

Programul de activitate alcătuit de pionierii din comuna Tomnatic, raionul Sînnicolaul Mare, pentru perioada vacanței de vară, este viu comentat în unitățile de pionieri.

Iată ce ne spun pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 din Fălticeni:

„Cu toate că în regiunea noastră cursurile se vor termina mai tîrziu, problema felului în care ne vom petrece vacanța de vară ne preocupă de mai multă vreme. De aceea am citit cu mult interes programul colegilor noștri din comuna Tomnatic. Putem spune, și asta pe drept cuvînt, că este bun. „Ștafeta prieteniei", adunarea cu tema „Zboruri interplanetare", precum și „Ziua pescarilor" sînt numai o parte din acțiunile care ne-au plăcut mai mult și pe care le vom trece și noi în programul pe care-l alcătuim.

N-au prevăzut însă nici un concurs „Drumeții veseli". De asemenea, se puteau organiza convorbiri cu tema „Ce să fiu?" și altele.

Noi, de pildă, vrem să organizăm un joc de orientare în pădure. Nu este pentru prima oară cînd organizăm astfel de jocuri. Ne plac foarte mult. Ne-am propus, de asemenea, să vizităm Humuleștii lui Creangă, să organizăm o șezătoare cu tema „Creații populare din raionul Fălticeni", întîlniri cu copiii care intră în clasa I, vizite la G.A.C. Rotunda — care de patru ani posedă titlul de gospodărie fruntașă pe regiune — la Combinatul „A V-a aniversare a R.P.R.", să amenajăm un teren de volei și altul de fotbal, „Zile record" — pentru strîngerea spicelor și o mulțime de concursuri sportive.

Vrem ca în vara aceasta să petrecem zile mai frumoase ca oricînd!"

CITIȚI ACESTE CĂRȚI în vacanță:

„CINE-I NIȚA PENIȚA?" DE VICTOR VINTU (EDITURA TINERETULUI).
„TAURAȘUL DE FIER", ROMAN DE ALEX. WEDDING (EDITURA TINERETULUI)

Sînt gata întotdeauna!

Ana Maria a fost SALVATĂ!

Drumeţind săptămînile trecute pe valea Ialomiţei, mi s-a povestit despre o minunată faptă pioniereascā. Natura e tare vitregă pe aici: tot piatră şi piatră, prăpăstii adînci peste care plutesc lin funicularele, apoi munţi cu păduri întinse şi dese de mesteceni şi conifere, iar printre toate străluceşte ca o nestemată sălbatica Ialomiţă. Aici, oamenii biruie mereu natura, se luptă cu ea pentru ca traiul lor să fie tot mai frumos. De aceea şi faptele care nouă ni se par ieşite din comun, pe meleagurile Ialomiţei trec, de multe ori, în anonimat: oamenii sînt tare zgîrciţi la laude, mai ales atunci cînd acestea trebuie să se refere la ei. Aşa şi cu întîmplarea despre care am să vă povestesc acum. Tare greu am căpătat amănunte despre fapta eroică a pionierului Nicolaie Rădulescu, din comuna Brăneşti. Mi s-a spus că oricine ar fi procedat la fel ca el.

...Era o dimineaţă liniştită. Ana Maria ieşise din casă să aducă o găleată cu apă de la cişmeaua din curte. Fata alerga iute; era frig. Vremea rece care se lăsase de cu seară nu se domolise deloc în zori. Se îndreptă spre cişmea, puse jos găleata cînd, deodată, privirea-i întîlni jos la cîţiva paşi, pe pămînt, un cablu care pesemne picase de sus, de pe stîlp. Ana Maria uită de găleată şi se apleacă să ridice cablul. Mai întîi îi fu teamă; apropie degetele la cîţiva centimetri de şarpele negru care zăcea în glod şi pe neaşteptate acesta o trase jos, lipindu-i palmele de el. Ana Maria scăpă un ţipăt şi căzu...

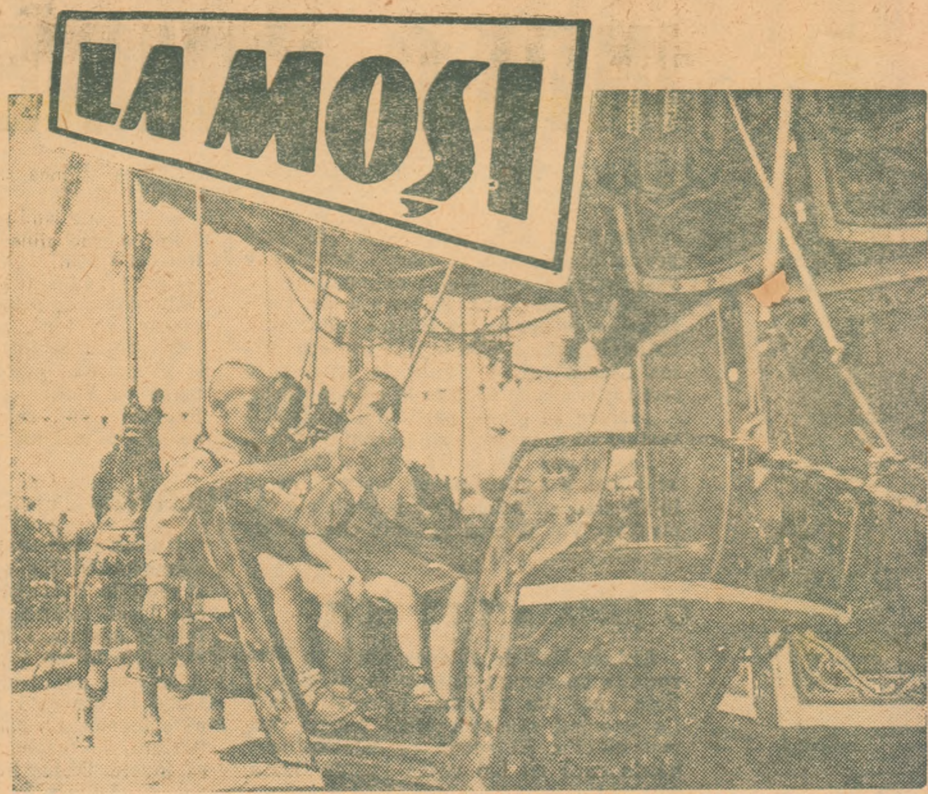
Nicolaie Rădulescu intrase în curte tocmai cînd colega lui de clasă se prăbusise peste cablu. În cîţiva paşi ajunse lîngă ea

Fata era electrocutată... Trebuia smulsă de lîngă cablu. Dar dacă curentul electric l-ar fi atras şi pe el.. ? Cu iuţeala fulgerului, Nicolaie se apleacă şi o smuci pe Ana Maria în lături. Cablul dădu drumul victimei sale şi abia atunci Nicolaie îşi dădu seama la ce pericol se expusese şi el. Dar acuma era cu gîndul cu totul în altă parte. Dacă Ana Maria murise; dacă totul fusese în zadar? Lacrimile îi năvăliră pe obraji. Peste puţin fata îşi reveni, deschise ochii şi-şi privi mirată colegul. Ce se întîmplase... !

Peste cîteva clipe, după ce Ana Maria a fost dusă în casă, pionierul s-a întors în curte şi s-a apropiat de cişmea. A umplut cu apă căldarea lăsată de Ana Maria şi s-a întors cu ea spre pridvor.

M. ZONIS

LA MOŞI

Tradiţionalul tîrg al Moşilor s-a deschis şi în acest an. Muzică, căluşei, tot felul de distracţii. De altfel, călătorii din trăsurică vă arată cît de plăcută e o plimbare la Moşi. Nu vă luaţi după feţele lor serioase, aşa-i cînd nu pricepi cine „plimbă" atîtea trăsurici cînd caii n-au picioarele pe pămînt...

PREGĂTIRI PENTRU SERBARE

Acordurile de vioară, de violoncel şi contrabas, de pian, se pot auzi de la distanţă. Ele te conduc spre clădirea pe al cărei zid stă inscripţia: „Şcoala de muzică de 12 ani nr. 2".

Inăuntrul şcolii e un zgomot neîncetat, produs de cele mai felurite instrumente. Orchestra se pregăteşte de repetiţie în vederea serbării de sfîrşit de an. Printre copiii ce urmăresc atenţi notele, sînt mulţi la gîtul cărora strălucesc înflorite cravate roşii, de pionieri.

La etaj, sala plină de părinţi, de profesori şi spectatori, aşteaptă să înceapă audiţia cu public. Elevele din două clase de pian, cele ale tovarăşelor profesoare Ludmila Popişteanu şi Grete Gabriel îşi vor dovedi în această zi cunoştinţele adunate în multele ore de învăţătură

Vor reuşi? Nu vor reuşi? Audiţia de astăzi nu e un examen, dar e ca şi un examen. Publicul din sală va aprecia şi va răsplăti cu aplauze felul în care elevii acestor clase de pian se vor produce, de parcă ei ar fi de pe acum artişti adevăraţi. Nu e de mirare că unei fetiţe îi tremură şi fundele de la codiţe de emoţionată ce e.

Dar nu toţi sînt la fel de emotivi. Iată, Drăguşin Cornelia, o fetiţă de numai 8 sau 9 ani, a început să cînte la pian De mare ce e, picioarele nu-i ajung de pe scaun pînă jos şi trebuie să le urce pe un scăunel mai mic. Dar pianul cel mare şi negru o ascultă şi ea cîntă frumos, cu pricepere şi cu multă siguranţă. Aplauzele publicului răsplătesc strădaniile şi talentul micuţei pianiste.

Şi audiţia continuă. Rînd pe rînd, elevi şi eleve, emoţionaţi sau calmi, se aşază pe scaunul pianului şi degetele micuţe aleargă cu sprinteneală pe clape. Tovarăşa Laura Lianu, directoarea şcolii înconjurată de profesoare, cîntăreşte progresele făcute de elevi, judecă chipul în care s-au dezvoltat aptitudinile muzicale ale fiecăruia şi clatină ades, mulţumită, din cap.

Mi-a plăcut mult cum au cîntat elevul Finkelstein Adrian din anul III şi eleva Ungureanu din acelaşi an Dar parcă numai ei? Şi Cernat Adriana din anul V şi Tănase Silvia, şi Anastasescu Ruxandra, şi mulţi alţii.

N-am mai avut loc în carnet să notez numele fiecăruia. Atît de mulţi erau cei care au cîntat frumos şi cu precizie la această audiţie.

Cine poate să numere cîte ore de muncă s-au folosit aici în şcoală de către cei treizeci şi cinci de profesori şi de elevii fiecăreia dintre clase, pînă ce o făptură subţirică să execute la pian, fără greş, o sonatină de Bach, un menuet de Mozart sau o compoziţie proprie? Şi cîte ore încă, aceeaşi elevi, au exersat cele învăţate de la profesorii lor? Toate acestea, în afară de lecţiile lor de şcoală, pe care le au la fel ca ceilalţi elevi. Mai ales că la şcoala de muzică nu e primit să înveţe nici un elev care a rămas, la carte, repetent

Am plecat de la Şcoala de muzică lăsînd în urmă să răsune pianul, vioara, violoncelul şi zvoana veselă a elevilor. Şi m-am gîndit că nu-i uşor să cucereşti aplauzele publicului şi că clipele de desfătare pe care ni le prilejuiesc artiştii au fost făurite cu multă multă muncă, că aceste condiţii minunate de învăţătură sînt rodul grijii şi dragostei cu care partidul şi guvernul nostru se ocupă de educaţia tinerei generaţii.

ANCUŢA MAICAN

RECTIFICARE

În numărul nostru din 22 mai 1958, în relatarea privitoare la desfăşurarea concursului cultural artistic al pionierilor din regiunea Bacău, se va citi corect Baletul Lacul lebedelor a fost interpretat de Şcoala de 7 ani nr. 2 din Tg. Ocna.

PROCURAŢI-VĂ

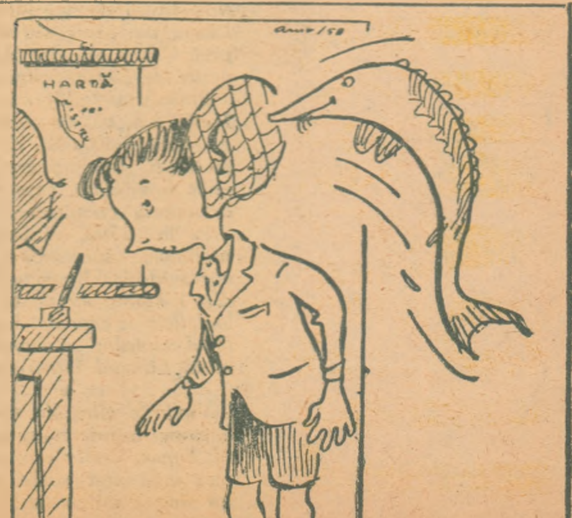
„BICICLETA 1/2"

PENTRU COPIII DE 7—12 ANI, PRODUS AL COOPERATIVEI „ARTA JUCĂRIILOR" — BUCUREŞTI.

Lele Gh., de la Şcoala de 7 ani din com Secaş, „pescuieşte" tot ce i se suflă din bănci.

...Ultima dată, „pescarul" nostru a prins în plasă un peşte în loc de Beştepe (comună în Dobrogea) spre hazul celorlalţi elevi.

reportaj
știri
informații
noutăți
tehnice

INTR-O DIMINEAȚA DE VARA

Pentru că într-o dimineață de vară posturile de radio și ziarele anunțau o veste așteptată de mult; naționalizarea...

...pentru că într-o dimineață de vară, la uzina de lîngă gara Filaret, muncitorii, cu fețele luminate de fericire, au scos firma „Wolff" și-au ridicat în locul ei o stea roșie, steaua noastră în cinci colțuri...

...pentru că glasul partidului a răsunat vestind că muncitorii sînt acum stăpîni...

...de atunci, de la 11 iunie 1948 s-au schimbat o sumedenie de lucruri: de la înfățișarea zidurilor pînă la sufletele oamenilor. Voi încerca să arăt cîteva dintre ele.

O JUMATATE DE PÎINE

Aici, la Uzinele „Steaua Roșie" oricine rostește cu respect numele lui Keul Ion. Este unul din cei mai buni strungari. La strungul său se execută piesele cele mai dificile. Ai spune că este aproape bătrîn dacă nu i-ai vedea lucirea tînără din ochi.

Amintiri... 1924. Intră la uzinele „Wolff" ca să învețe meseria. Se califică. Sărăcie, teamă pentru ziua de mîine, nici o bucurie. Trec cîtiva ani. 1929—1933, ani grei. In țară crește numărul celor fără lucru — numărul șomerilor. Domnul Wolff restrînge și el producția... „Atunci, mi-a spus omul atît de respectat, muncitorul maestru Ion Keul, în 1930, au fost dați afară 200 de oameni. Printre ei eram și eu. Ce să fac? Peste tot afișe: „Nu avem nevoie de muncitori". O săptămînă, două m-am descurcat. Apoi am început să stau la coadă în fața primăriei. Coada era lungă. După o jumătate de zi ajungeam în față. Eram trimis la măturatul străzilor, la curățatul canalelor. Seara sau dimineața următoare, primeam o jumătate de pîine". Tovarășul Keul povestește calm. Face o pauză. „Soția mea era bolnavă și aveam trei copii mici".

Ce se poate adăuga acestei amintiri? O jumătate de pîine pentru cinci oameni, vreme de 7 luni.

Și pentru că într-o dimineață de vară, la chemarea partidului, toți cei de-o teapă cu Wolff au fost izgoniți, întîmplări ca cele povestite de Keul, nu se vor mai întîmpla niciodată.

ULTIMA CLASA DE LICEU

Il chema Ion Dumitru. Alungat de toba perceptorului din satul lui din Bărăgan, a venit la București să învețe o meserie. S-a făcut lăcătuș. Dorul de învățătură însă îl mistuia. Locuia sub o scară unde avea un culcuș și-un capăt de luminare. A început să învețe la liceu. Singur. După 10 ore de trudă, după ce-și astîmpăra foamea c-o bucată de mămăligă și-o fiertură de fasole, Ion Dumitru începea să învețe. Dădea liceul în particular. Taxele și cărțile și le putea achita numai renunțînd la mîncare și îmbrăcăminte. Strîngea dinții și învăța, învăța. Clasa I-a... a IV-a... a VI-a... Era un băiat slab, slab și galben. Nopțile de iarnă le petrecea în frig și dimineața se trezea asudat. Și iarăși muncă. Tușește din ce în ce mai tare, pieptul hîrîie. Incepe să scuipe sînge. Termină clasa a VIII-a, dar la bacalaureat, elevul Ion Dumitru, cel mai bun elev „particular" al liceului nu se mai prezintă. Murise de tuberculoză. In noaptea aceea, domnul Wolff a dormit liniștit. Nu știa c-a ucis un om.

La Uzinele „Steaua Roșie" lucrează două prietene: Lucia Ionele și Miulescu Constanța. Sînt două fete drăguțe, vesele, care au cîte 20 de ani fiecare. Sînt ajustoare, lucrătoare foarte bune. Sînt vesele, sănătoase, mișcările lor sînt vioaie și munca le face plăcere. Ca altădată Ion Dumitru, ele sînt eleve în ultima clasă de liceu. Dar cîtă deosebire! Lucia și Constanța lucrează 8 ore pe zi. Seara se duc la cursuri. Sînt eleve în clasa a XI-a. Conducerea uzinei le înconjoară cu toată grija. După cum sînt legile noastre, în timpul examenelor au concedii de studii. Fetele stau în locuințe luminoase, au tot ce le trebuie. Iși vor da examenul de maturitate, vor urma poate o facultate, vor fi inginere, sau poate medici... Partidul clasei muncitoare le-a deschis drumul unei vieți fericite și libere. Muncitorii învață liceul.

Și asta se întîmplă așa numai pentru că domnul Wolff a fost izgonit într-o dimineață de vară.

LUCRURI OBIȘNUITE

Sînt la Uzinele „Steaua Roșie" o sumedenie de lucruri cărora oamenii nu le dau prea multă importanță. Nu pentru că n-ar avea, ci pentru că s-au obișnuit cu ele și li se par firești.

Sanatorii? Stațiuni balneare? Patronul ar fi rîs auzind asemenea „prăpăstii". Turnătorul Surdu Nicolae are 44 de ani, turnătorul Găureanu Nicolae, are 53 de ani. In fiecare an ei se duc la băi. In stațiuni merg și tinerii Romete Alexandru, Moldoveanu Lucreția și mulți, mulți alții. Lucruri obișnuite...

La 1 Iunie, 350 de copii au primit bomboane, prăjituri și jucării. A fost darul uzinei pentru ei. Și la gazeta de perete au apărut 30 de fotografii pe care muncitorii le priveau cu duioșie. Copiii lor. Rîd. Au o copilărie fericită, dimineața lor este senină.

Este senină și pentru că acum 10 ani, într-o dimineață de vară, sirenele de la Wolff au vestit că uzina este acum a muncitorilor și ei au ridicat sus, sus, o stea în cinci colțuri, o imensă stea roșie.

DAN ȘTEFAN

Premiile Festivalului internațional al teatrelor de păpuși și marionete

Cititorii care au urmărit în gazeta noastră desfășurarea Festivalului internațional al teatrelor de păpuși și marionete, au prilejul să afle în sfîrșit hotărîrea juriului privitoare la spectacolele prezentate la concurs: Marele Premiu al Festivalului a fost decernat ansamblului Lalka — Varșovia (R. P. Polonă) pentru spectacolele „Guignole" și ansamblului „Țăndărică"-București (R. P. Romînă) pentru spectacolul „Mîna cu cinci degete".

Premiul II a fost acordat ansamblului Teatrului Central de păpuși din Moscova (U.R.S.S.) pentru spectacolul „Un concert neobișnuit". Iar premiul III ansamblului Teatrului de Păpuși-Craiova (R.P. Romînă) pentru spectacolul „Domnul Goe". Artistul Yves Joly (Franța) a obținut marele premiu pentru originalitate și fantezie. S-au mai acordat premii pentru interpretare, pentru regie, muzică și plastică.

RADIO-GLOB

In ultimele zile, în Algeria, au avut loc lupte înverșunate între detașamente ale armatei de eliberare algeriene și trupele colonialiste franceze. 132 de patrioți algerieni au fost uciși.

In luna august a acestui an, pionierii din R. D. Germană vor organiza un marș al păcii. Ei vor porni din mai multe localități, situate la zeci de kilometri una de alta, și se vor întîlni în orașul Halle.

La 27 mai, în S.U.A., a avut loc o încercare de lansare a unui satelit artificial. Satelitul, în greutate de 9,740 kg, s-a prăbușit în Oceanul Atlantic.

Evenimentele din FRANȚA

La Paris și în alte localități din Franța, mii și mii de oameni simpli continuă să manifesteze împotriva fascismului și a dictaturii militare, pentru apărarea drepturilor democratice și sindicale.

In fotografie, o manifestație populară în Piața Națiunii din Paris.

ATLASUL PIONIERULUI

LIBANUL

Liban, țara cedrilor seculari, e așezată pe însoritul țărm răsăritean al Mediteranei. Deci în climat sub-tropical. Și cu toate acestea, oricît s-ar părea de ciudat, numele i se trage de la... zăpadă. „Liban" e un vechi cuvînt arab, care înseamnă „alb" și a fost dat mai întîi munților Liban, ale căror vîrfuri înalte de peste 3000 m. sînt mereu acoperite de zăpezi sclipitoare.

Suprafața țării nu e mare, 10.000 km. p., iar populația atinge abia 1.300.000 de locuitori. Și totuși, Libanul are o istorie mult frămîntată, care se pierde în negura vremurilor.

Pe la 1500, Libanul ajunge provincie turcească și este... oferit în dar Emirului Fahr-et-dim i Manu, iar pe la 1860, colonialiștii francezi iau treptat locul emirilor otomani, transformînd Libanul într-o semicolonie.

★

Vîrfurile albe ale munților Liban nu străjuiesc un pămînt fertil, bogat. Verile secetoase usucă fără milă nesfîrșitele cîmpii. Cu un singur mijloc se poate lupta împotriva secetei: irigația. Moșierii, în stăpînirea cărora se află majoritatea pămînturilor, au amenajat canale de irigație. Și totuși, în fiecare an mari întinderi rămîn necultivate. Cauza? Exploatarea crîncenă a țăranilor.

Aceștia nu au aproape nici un petec de ogor. Sînt nevoiți să ia pămînturi în dijmă de la moșieri. Iar moșierul pretinde adesea pînă la 80 la sută din recoltă.

Condițiile acestea neomenești, mizeria, îi îndeamnă pe țărani să ia drumul orașului, în nădejdea că vor găsi de lucru. Dar industria libaneză, aproape inexistentă, nu le oferă prilej de muncă...

★

Poporul libanez s-a răsculat adesea împotriva asupritorilor. In secolul XVIII, de zeci de ori țăranii au refuzat să dea otomanilor birul anual și au plătit cu viața curajul lor. Iar marea răscoală populară din 1924, împotriva ocupanților francezi, e și acum vie în mintea poporului.

Și iată că azi din nou curge sînge pe pămîntul de sub cedrii.

Impotriva voinței poporului, președintele de azi al Libanului, Șamun, a înrobit țara capitaliștilor americani. Așa zisul „ajutor american" a făcut ca azi, Libanul să datoreze Statelor Unite 280.000.000 de dolari, ceea ce apasă greu asupra economiei țării. Setea de dominație a imperialiștilor americani vrea să înhame Libanul la planurile lor agresive. Interesele imperialiștilor în Liban sînt cu atît mai mari, cu cît aici se termină două importante conducte de petrol ale trusturilor apusene. Și ei nu precupețesc nici un mijloc pentru a se înscăuna mai bine aici.

Dar forțele populare și-au spus cuvîntul, ridicîndu-se la luptă împotriva colonialiștilor. Grevele și demonstrațiile începute acum cîteva săptămîni s-au transformat într-o adevărată răscoală populară. La Tripoli, la Beirut, la Sidon, au loc lupte înverșunate între răsculați și trupele guvernamentale, care se slujesc de armament american. Vapoarele de război americane și engleze patrulează în Mediterană gata să intervină...

Dar poporul libanez nu se lasă intimidat și înfrînt, continuînd cu curaj împotrivirea. Alături de el sînt toți cei care iubesc pacea și libertatea, din lumea întreagă.

AL. MIHU

Amintirea eroului

Marea e ca atunci. Numai ea nu s-a schimbat. Tăcută, își leagănă necontenit tainele strînse sub invel'șul de fum verde. Și fiecare val care se sparge de diguri, cu o ultimă năzuință spre văzduh, spune oamenilor: „Primesc moartea cu ochii deschiși". Sînt cuvintele lui. Ale eroului căzut pentru popor, pentru libertate, pentru viață. Ultimele cuvinte ale lui Filimon Sîrbu.

...Flacăra vie care a fost Filimon Sîrbu s-a stins în anul de singe 1941, sub cruzimea călăilor. A biruit însă viața minunată și clocotitoare pentru care a luptat el clipă de clipă. Chipul lui, cu trăsături dure, cu ochi de blîndețe și tăiș, îl poartă în suflet și cei dintr-o generație cu el, care au trudit alături, și tineri care abia pășesc azi în viață. Dar aici, la Constanța, în port, printre macarale și silozuri, amintirea lui e mai prezentă ca oriunde. Fiindcă de aici și-a început drumul.

Avea 15 ani cînd a venit aici, cu un codru de pîine uscată în desagă, să intre ucenic la Direcția Porturilor Maritime. Caldarîmul încins îi frigea tălpile goale si soarele îi rănea ochii. Plecase din sat. Din satul mizeriei și foametei. Aici, altă lume, dar aceleași dureri. A strîns dinții și a pășit în vuietul ciocanelor, cu o hotărîre tare în cuget. Și poate numai marea a înțeles atunci, în tăcerea și măreția ei, destinul acestui copil de 15 ani, cu obrazul asprit înainte de vreme.

★

Portul Constanța — mai 1953. Marea e ca atunci. Numai ea nu s-a schimbat. Restul nu mai e de recunoscut.

În docuri, pe cheiuri, stăpînește zumzetul uriaș al muncii. Altă muncă. Aprigă, dar voioasă ca un cîntec. Oamenii umblă altfel, cu capul sus. Brațele nu mai sînt măcinate de istoveală. Mașinile ușurează totul. Macarale pe roți pneumatice sau pe șenile forfotesc de colo-colo, ridicînd ca fulgul baloturi uriașe de marfă. Benzi transportoare au înlocuit șirul de sp'nări încovoiate, frînte. Tractoare cu cîte 2—3 remorci vin și pleacă neîncetat. Întreg portul e ca un ceasornic imens, care bate zi și noapte în același ritm.

Mereu vin vapoare cu mărfuri din străinătate, mereu pleacă altele, ducînd peste țări și mări produsele atît de căutate ale tinerei noastre industrii. În docuri, la șantierul naval, se leagănă pe apă „Berezina", ultimul vas reparat aici. Muncitorii s-au străduit și au făcut din el unul din cele mai frumoase vapoare comerciale romînești. Îl privesc mîndri și cu oarecare nostalgie, fiindcă în curînd îl vor lansa la apă, despărțindu-se de el.

Chemarea răgușită a unei sirene te duce iar cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Chemau și atunci sirenele. Dar chemau la luptă crîncenă...

Pe zidurile orașului apăruseră peste noapte lozinci cu litere mari roșii: „Pîine, pace, libertate!" Utециștii le scriseseră. Și pe utemiștii constănțeni îi conducea la luptă, din însărcinarea partidului, Filimon Sîrbu.

Siguranța, înnebunită, căuta, căuta. Dar Filimon Sîrbu era mereu în altă parte, în mijlocul altor grupuri de tineri, pe care îi îmbărbăta, îi îndruma în luptă. Mereu alte și alte acțiuni.

La fabrica „GETA" două mii de paturi de pușcă, comandate în vederea războiului antisovietic, sînt lucrate „greșit", devenind nefolositoare...

Ucenicii de la Direcția Porturilor Maritime, care erau ținuți în zdrențe, declară grevă...

Filimon Sîrbu organizează cu pricepere și curaj sabotajele, grevele, acțiunile de protest, duce pretutindeni cuvîntul partidului. Dar în preajma lui se strecoară un trădător. Denunțul, apoi temnița, torturile. Și într-o zi de iulie din 1941, pușca mitralieră a unui plutonier de jandarmi curmă viața eroului. Înainte de execuție, Filimon Sîrbu refuză să-și lege ochii, rostind scurt: „Primesc moartea cu ochii deschiși, fiindcă mor pentru o cauză dreaptă. Voi fi răzbunat!"

Ultimele lui cuvinte, pe care marea le va murmura veșnic.

★

Un tînăr din sutele care lucrează azi la șantierul naval din Constanța: Stăruianu Constantin. Are 20 de ani și a venit nu de mult din satul lui — Topolog — ca să învețe meserie în port. Părinții lui, care n-au avut în viața lor amară nici o palmă de pămînt, au pășit pe drumul de belșug al colectivei. Inima lui Constantin e împăcată dinspre partea lor: duc trai omenesc.

Iar pe el nu l-au întîmpinat aici urlet de iad, fețe posomorîte, înjurături și palme; piatra nu i-a sîngerat picioarele și n-a dormit pe bănci în grădina publică. A avut din prima zi mîncare caldă, pat odihnitor și cuvînt bun de la oameni din uzină. Comunistul Ion Spătaru l-a luat sub grija lui, l-a învățat rîndulelile muncitorești și l-a deprins să mînuiască cu dibăcie aparatul de sudură.

Iar cea mai mare bucurie a trăit-o acum, de curînd: a fost primit candidat de partid. Va purta titlul de comunist, titlu pe care l-a purtat ca pe un steag și Filimon Sîrbu.

V. MANUCEANU

CU ACESTEA NOI NE MÎNDRIM

Multe și bogate sînt înfăptuirile regimului nostru de democrație populară! Dar cea mai importantă este desigur industrializarea pe scară largă, realizată într-un timp foarte scurt.

Mulți dintre dușmanii noștri căutau să semene neîncredere în produsele tinerei noastre industrii. Dar, de la primul „examen" în fața cumpărătorilor străini, mărfurile romînești s-au bucurat de multă căutare.

Încă în anul 1950, la primul tîrg internațional de mărfuri de la Damasc, la care a participat și Rominia industria noastră a obținut de două ori la rînd medalia de aur și Diploma de onoare. La renumitul tîrg din orașul Zagreb, în Iugoslavia, mărfurile romînești au obținut premiul I. Anul trecut, la tîrgul din Lublijana, opt medalii de aur, 21 de argint și 6 de bronz au statornicit faima produselor tinerei noastre industrii.

Foarte apreciate și căutate sînt produsele industriei metalurgice. Locomotivele, vagoanele de cale ferată, tractoarele, motoarele Diesel și electrice, strungurile etc. purtînd marca „Fabricat în R.P.R." sînt folosite în numeroase țări de pe glob.

Anul acesta, R.P.R. va lua parte la aproape toate tîrgurile și expozițiile internaționale. Cu acest prilej, vom expune ultimele realizări ale științei și tehnicii. Constructorii noștri se mîndresc cu instalația de foraj 4-LD pentru adîncimi de 3200-4000 metri, în întregime automatizată sau cu turbosuflantul de 4500 Kw. Avioanele sanitare și planoarele fabricate de industria aeronautică romînă, care au cucerit numeroase recorduri internaționale, vor fi prezentate de asemenea la tîrgurile din acest an. Strunguri de 4 zolli, mașini electrice de cusut, gustoasele produse ale industriei alimentare, vor ocupa și ele un loc de frunte printre exponate. Exportul romînesc va prezenta și un articol nou pentru multe țări: e vorba de stuful din care se pot fabrica numeroase obiecte. Mobila romînească, care a avut un mare succes la tîrgul din Köln, în Germania, va fi trimisă și la tîrgurile din Franța, Statele Unite etc.

Pentru prima oară, anul acesta, țara noastră va participa la Expoziția Internațională de la New-York. Vom expune chimicale, uleiuri medicinale, încălțăminte, confecții, sticlărie, ciment, marmură etc. Bumbacul romînesc va trece și el pentru prima oară granița și va sta alături de soiurile străine cu faimă, la expoziția de la Cairo. Aci, produsele noastre textile de bumbac vor da o bătălie pașnică cu produsele similare ale marilor țesătorii străine.

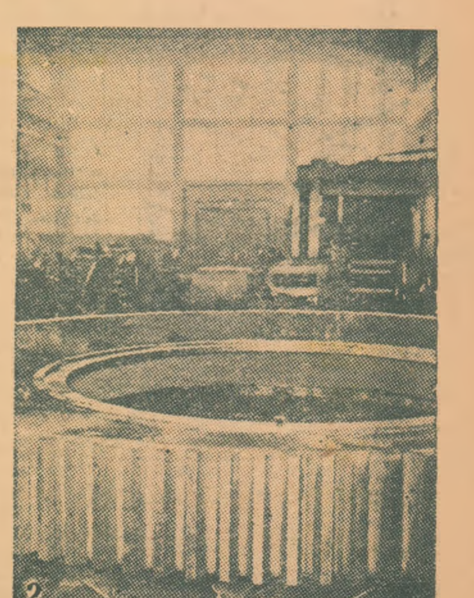
Nu vom lipsi nici de la Paris. Este a treia oară cînd R.P.R. se numără printre expozanții din capitala Franței, unde vor expune peste 13.000 de comercianți din peste 30 de țări. De astă dată, ne vom prezenta cu un pavilion de construcție originală, proiectat de arhitecții noștri. Pentru acest tîrg, și pentru cel din Cairo, numai fabrica de Confecții Gh. Gheorghiu-Dej a pregătit 78 modele noi. La expozițiile din Pekin, Budapesta, Milano, Poznan, Tokio, Osaka etc, țara noastră va expune 300 de produse din diferite ramuri industriale.

În felul acesta, pavilioanele romînești înfățișează rodul muncii pașnice a poporului nostru, dovedind ce poate realiza o țară scăpată de robia capitalistă; demască pe toți acei care încearcă să defăimeze realizările poporului nostru.

M. ROȘU

Fabricat în R.P.R

1 Încă o victorie a industriei noastre: noile centrale telefonice automate, care se fabrică la Uzina „Grigore Preoteasa" din Capitală.

2 Această uriașă coroană dințată a fost fabricată la Uzinele „Mao-Tze dun". Ea va porni în curînd într-o lungă călătorie peste mări, pînă în depărtata Chină, unde va fi montată într-o fabrică de ciment.

reportaj · informații · noutăți tehnice

DAM ŞI NOI O MINA DE AJUTOR

(Urmare din pag. I-a)

NICOLIŢEL — 16 ha de vie au fost curăţate de pionierii din comună. Ei au îndepărtat circeii şi lăstarii debili.

MAHMUDIA — Pionierii au distrus rapiţa care invadase un lan de orz aparţinînd gospodăriei agricole colective „Răsăritul", pe o suprafaţă de 8 ha.

40.000 de puieţi

Era pe la mijlocul lui martie, cînd Puşcaşu Toader, dintr-a VI-a, venise cu vestea că cei din Băceşti, o comună nu prea depărtată de a lor, au creeat o pepinieră a pionierilor. Pionierii de acolo şi-au propus ca din pepiniera lor să dăruiască fiecărui locuitor din comună cîte 3—4 pomi fructiferi.

După ce Toader îi privi puţin pe cei adunaţi în jurul său, propuse să facă o pepinieră şi în satul lor.

Copiilor le-a plăcut propunerea lui Toader şi chiar de a doua zi s-au apucat cu toţii de lucru. Unii au început să pregătească locul pentru însămînţare şi plantare. Alţii s-au dus în pădure după puieţi de măr şi păr sălbatic. Iar doi dintr-a VII-a au plecat după seminţe tocmai la Ciurea, o comună situată la peste 40 de km. de a lor, renumită în pomi fructiferi.

Peste două zile, cînd totul era pregătit, copiii au pornit să însămînţeze şi să planteze cei peste 3000 puieţi aduşi din pădure. N-a fost prea uşor. Şi-apoi, să ai grijă, să uzi pepiniera în fiecare seară! Asta cere muncă nu glumă! Mai ales atunci cînd mai sînt şi altele de făcut pe acasă.

Acum, pepiniera pionierilor din Buhăieşti numără 40.000 de puieţi de măr, cireş, vişin, prun şi glădice pentru gard viu. Peste un an sau doi, livezile de pe dealurile Buhăieştiului vor fi iarăşi pline de pomi fructiferi. Copiii vor putea mînca fructe din belşug, iar toţi cei din sat vor spune cu mîndrie: vedeţi ce sînt în stare pionierii noştri?

RADU POPA

SCURTE ŞTIRI

Unităţile de pionieri din comunele Băceşti, Drăguşeni şi Dagîţa din raionul Negreşti, au ajutat la împădurire, plantînd peste 15.000 puieţi de stejar.

★

Pionierii de la Şcoala de 7 ani din comuna Oşeşti, regiunea Iaşi, au curăţat 25 de hectare de izlaz comunal. Asemenea lor au fost şi pionierii de la Şcoala de 4 ani din satul Rotunda, regiunea Suceava, care au curăţat 20 hectare izlaz.

★

In scrisoarea primită din partea unităţii de pionieri din comuna Şuletea, raionul Murgeni, se spune că pionierii acestei unităţi dau ajutor la îngrijirea celor 10 mînji şi viţei precum şi a celor peste 100 de păsări ale gospodăriei colective din comună. De asemenea, detaşamentele 3 şi 4 au sub îngrijirea lor găinile, raţele şi gîştele din gospodăria anexă a şcolii.

Sport

Onoarea echipei

Bertea Nicolaie nu-şi găsea deloc astîmpăr. Voia cu orice chip să vadă formaţia care va juca după amiază cu echipa clasei a VI-a. De cînd fusese dat afară din echipa de oină a clasei a VII-a B — clasa în care învaţă el— nu mai avea linişte. La început s-a crezut nedreptăţit. Cum, să-l dea pe el afară? Auzi „o să găsim noi alţi jucători!" Chiar aşa spusese Iosif... Şi au găsit nu numai unul, ci mai mulţi. Iar echipa continua să cîştige meciurile amicale pe care le susţinea. Cu timpul însă, Bertea şi-a dat seama că, de fapt, băieţii au dreptate. Prea se vedea cît de colo că la meciul acela nu voise să joace. Arunca mingea aiurea. „Şi de ce? se întreabă el acum nedumerit. Pentru că nu-mi pasau şi mie?"

Colegii nu-l iertau că din pricina lui pierduseră meciul.

Şi acum... Acum oare îl vor băga în formaţie? Meciul se anunţă destul de greu. Dar dacă nici acum n-o să-l introducă în echipă? Atunci... Bertea cădea iarăşi pe gînduri. Ii era ciudă pe el. Cum de fusese în stare să-şi bată joc de toţi colegii, de echipa clasei lui? Şi pentru ce? Pentru că nu-i pasaseră şi lui în două rînduri!?

Priveşte cu atenţie cum Iosif completează formaţia: Rachmut... Glugan... Maleş... „Poate că ei şi-or fi închipuind că eu ţin cu cei dintr-a VI-a... Şi acum... meciul revanşă... onoarea... onoarea echipei... Or să mă aleagă?", se gîndea el întruna.

Iar Iosif completa formaţia mai departe. Din cînd în cînd, trăgea cu coada ochiului la Bertea. „Lasă-l să se frămînte. Doar, doar o termina o dată cu mofturile. S-o învăţa minte". Şi-l trecu şi pe el în formaţie.

Meciul începuse.. Echipa clasei a VII-a B era la „bătaie". Bertea era încordat. Ii era frică ca nu cumva să greşească... Prinde cu siguranţă mingea, pe care o pasează imediat unui coechipier. Acesta din urmă aruncă şi... loveşte un adversar. Din pasa mea îşi zise cu bucurie Bertea.

Cînd echipele s-au schimbat, Bertea a răsuflat mai uşurat. Ştia că de acum cu greu l-ar mai putea lovi cineva cu mingea. Era foarte ager, ştia să se ferească...

Şi a jucat Bertea în ziua aceea tot meciul, fără să simtă oboseala. A fost mai liniştit ca oricînd, nu se mai enerva, pasa cu precizie şi era cel mai fericit atunci cînd vedea că echipa lui acumulează avantaj.

Pînă la urmă, victoria a fost de partea clasei a VII-a B. Şi încă la o diferenţă destul de mare! Toţi erau fericiţi. Onoarea echipei fusese salvată. Acum se putea spune, pe drept cuvînt, că e cea mai bună echipă a Şcolii de 7 ani, din Gura Humorului.

EMIL DOBRESCU

In finală

La Negreşti, a avut loc faza raională a Spartachiadei pionierilor.

La volei, lupta dîrză s-a dat între echipele din Tibana şi Oseşti.

Locul I a fost totuşi ocupat de echipa din Oseşti. La gimnastică, printre echipele participante, cea mai bună formă de execuţie a dovedit-o echipa pionierilor din comuna Dagîţa. (Asta la băieţi). La fete, cea mai bună echipă a fost cea a pionierilor din comuna Dumeşti.

In afara probelor obligatorii, a avut loc şi un campionat de fotbal. Iată cîteva rezultate înregistrate:

Negreşti—Băceşti — 5—0.
Buhăieşti—Dagîţa — 3—1.

In finală, echipele pionereşti din Negreşti şi Buhăieşti şi-au disputat cu dîrzenie primul loc. In cele din urmă echipa pionierilor din Negreşti, învingînd cu 4—2 echipa celor din Buhăieşti, s-a clasat pe primul loc.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Din pricina unor zvonuri mincinoase însă, oamenii îl alungă.

La un moment dat, condus de Kaa, pithonul, ajunge sub nişte ruine unde o cobră bătrînă păzeşte aşa zisa „comoară a regilor".

Aici, Brotăcel smulge colţii veninoşi ai cobrei şi ia din comoară un ankus (cange) de aur. „Ankusul mă va răzbuna: e aducător de moarte", strigă cobra, ameninţătoare. Brotăcel pleacă cu ankusul şi-l aruncă într-o ripă, socotindu-l blestemat. Dar a doua zi ankusul dispare. Brotăcel porneşte pe urmele lui şi zăreşte mai mulţi oameni care se uciseseră între ei pentru preţiosul obiect. Indurerat, Brotăcel îl înapoiază cobrei.

STÎRPIȚI GÎNDACUL DE COLORADO

Unul din cei mai periculoși dușmani ai culturilor de cartofi este gîndacul de Colorado. El produce pagube imense, care întrec pe cele aduse de păduchele de San José pomilor fructiferi sau de lăcuste agriculturii.

Gîndacul de Colorado se inmulțește uimitor de rapid și într-o perioadă foarte scurtă. Un singur gîndac dă într-o vară nici mai mult nici mai puțin decît 3.000.000 de urmași care pot distruge cu ușurință 2,5 ha de cartofi. Dar gîndacul de Colorado atacă nu numai cartoful, ci și culturile de roșii, vinete, tutun, precum și diferite solonacee sălbatice. El atacă culturile atît ca adult cît și ca larvă.

De aceea este bine să cunoaștem acest dăunător și în special, se recomandă lucrul acesta pentru pionierii și elevii din regiunile **Timișoara, Oradea, Cluj și Baia Mare**, unde a apărut în prezent acest dăunător primejdios.

CUM ARATA GÎNDACUL

Gîndacul de Colorado este originar din America de Nord. **Adultul** are 10-12 mm lungime, corpul de formă aproape ovală. Culoarea variază de la galben-pal pînă la galben-roșcat. Aripele tari de deasupra sînt galbene și cu cîte 5 dungi negre longitudinale, capul galben cu mai multe pete negre. Partea de dedesubt a corpului e roșcată.

Oul e galben-portocaliu și cu o formă alungită, de 1,2 mm lungime.

Larva e de culoare roșie-portocalie cu două rînduri de pete negre pe fiecare latură a corpului.

Pupa are o culoare variabilă de la galben-portocaliu pînă la roșu. Mărimea este de aproximativ 8 mm.

MODUL DE VIAȚA

Gîndacul de Colorado iernează și apare primăvara. El își depune ouăle pe partea inferioară a frunzelor în grămezi de 20-50.

La noi în țară, datorită climatului cald, gîndacul de Colorado are condiții prielnice de dezvoltare în toate regiunile.

MASURI DE COMBATERE

Dăunătorii, larvele și ouăle se adună la un loc și se ard, sau se ucid în vase cu petrol sau formalină. De asemenea, tufele atacate se smulg și se prăfuiesc cu DTT iar parcela-focar se stropește în întregime cu emulsie DTT după indicațiile tehnicienilor; la fel se procedează cu parcelele învecinate, pe o distanță de 500 metri în jur.

Respectarea măsurilor de mai sus, precum și a celorlalte indicații date de tehnicienii agronomi, va avea ca rezultat lichidarea tuturor focarelor.

In țară, organizațiile de U.T.M. și de pionieri au început o puternică acțiune patriotică de depistare și distrugere a gîndacului de Colorado. Iată mai jos cîteva din primele rezultate ale acestei acțiuni:

- **Utemiștii și pionierii din comuna Sinandrei, raionul Oradea, au strîns peste 800 de gîndaci, iar cei din comuna Sîntăul Mare au adunat larve, gîndaci și ouă de pe o suprafață de 30 ha.**
- **In regiunea Timișoara, timp de 14 zile, 60.000 de tineri s-au înrolat în acțiunea patriotică de combatere a gîndacului de Colorado.**
- **Rezultate importante au obținut și tinerii din regiunile Baia Mare și Cluj.**

PIONIERI ȘI ELEVI! ESTE O INALTA DATORIE PATRIOTICA SA VA INROLAȚI IN ECHIPELE DE DEPISTARE ȘI COMBATERE A GINDACULUI DE COLORADO, UNUL DINTRE CEI MAI PRIMEJDIOȘI DAUNATORI AI AGRICULTURII!

De Ziua copilului, în Capitală

La Ateneu

Duminică după amiază, corul Palatului pionierilor a prezentat la Ateneul R.P.R. un concert festiv. Printre sutele de spectatori veniți să asculte cele mai frumoase cîntece pionierești și de copii, se aflau și compozitorii Ion Chirescu, Corneliu Mereș, Gheorghe Vancu, Victor Iusceanu și Bruno Reinhardt, ale căror cîntece au fost interpretate cu o deosebită măiestrie de corul Palatului pionierilor.

La Palatul pionierilor

La teatrul de vară, al Palatului pionierilor, pionierii care activează în cercurile Palatului și-au dat întîlnire cu prietenii lor din toate școlile Capitalei cu prilejul zilei de 1 Iunie. In mijlocul lor au venit scriitorul Octav Pancu Iași, mama eroină Aurelia Voican și tovarășa Ana Spiridon membru supleant al Biroului C.C. al U.T.M., care a vorbit pionierilor despre grija părintească ce le-o poartă partidul, despre copilăria fericită ce o trăiesc astăzi toți copiii țării noastre, despre prietenia lor cu copiii din U.R.S.S. și copiii țărilor de democrație populară.

In semn de recunoștință și dragoste nemărginită pentru tot ceea ce partidul făurește pentru copii, pionierii din București au trimis o telegramă Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn

O întrecere... pitică!

In Parcul de Cultură și Odihnă

- **Duminica trecuta, in Parcul de Cultura și Odihna „I. V. Stalin" și-au desfășurat programul micii artiști de la Casa copilului „A. S. Macarenco". Programul lor a cuprins coruri, dansuri și cîteva cîntece executate de orchestra.**

Foarte apreciate au fost „Dansul marinarilor", executat cu multa pricepere de elevele clasei a III-a, precum și gluma muzicala „Cățelușul și pisica".

- **Tot in Parcul „I. V. Stalin" au venit sa-i distreze pe cei mici, doua formații de artiști amatori: formația Cooperativei „Progresul" și cea a Școlii 120 din Capitala.**

Seara, au rulat două filme artistice pentru copii: „Furtuna pe Nipru" și „Cei doi ursuleți".

FILATELIE

Florile, gingașul simbol al prieteniei, au ispitit și pe creatorii mărcilor poștale.

Prima floare ca subiect al mărcilor poștale a fost mai puțin gingașă. Dar ea a deschis în anul 1909 drumul celor aproximativ 500 de flori care au fost „emise" pînă acum. Care este această floare-pionier și cărei țări aparține?

Denumirile pe care le are, pe diferite porțiuni, coasta occidentală a Africii reflectă bogățiile ei cele mai de seamă. Intre aceste bogății se află și piperul, de unde și denumirea de „Coasta piperului" dată porțiunii cuprinse de teritoriul Liberiei. Acest stat a emis în 1909 primele două mărci poștale în al căror desen (comun) este o crenguță de piper cu două flori. Valorile nominale sînt de 20 cenți și, respectiv 5 cenți (valoare supratipărită).

După Liberia, emit mărci poștale cu subiect din floră și Companía Mozambicului (1918), Bolivia (1925), Egipt (1927), Haiti (1928) etc.

Mărcile romînești oferă primele lor subiecte din flora țării de-abia în 1956, odată cu seriile „Plante industriale" și „Flori".

In 1957 poșta romînă pune în circulație o serie atrăgătoare prin conținut și reușita grafică: „Flora carpatină", care în cele opt valori cît numără, face cunoscute cîteva din monumentele naturii din munții Carpați.

Dintre cele mai frumoase mărci poștale „cu flori" emise pînă acum în întreaga lume, menționăm pe cele ale R. P. Ungare Iugoslaviei, Luxemburgului Olandei, Congo-ului belgian.

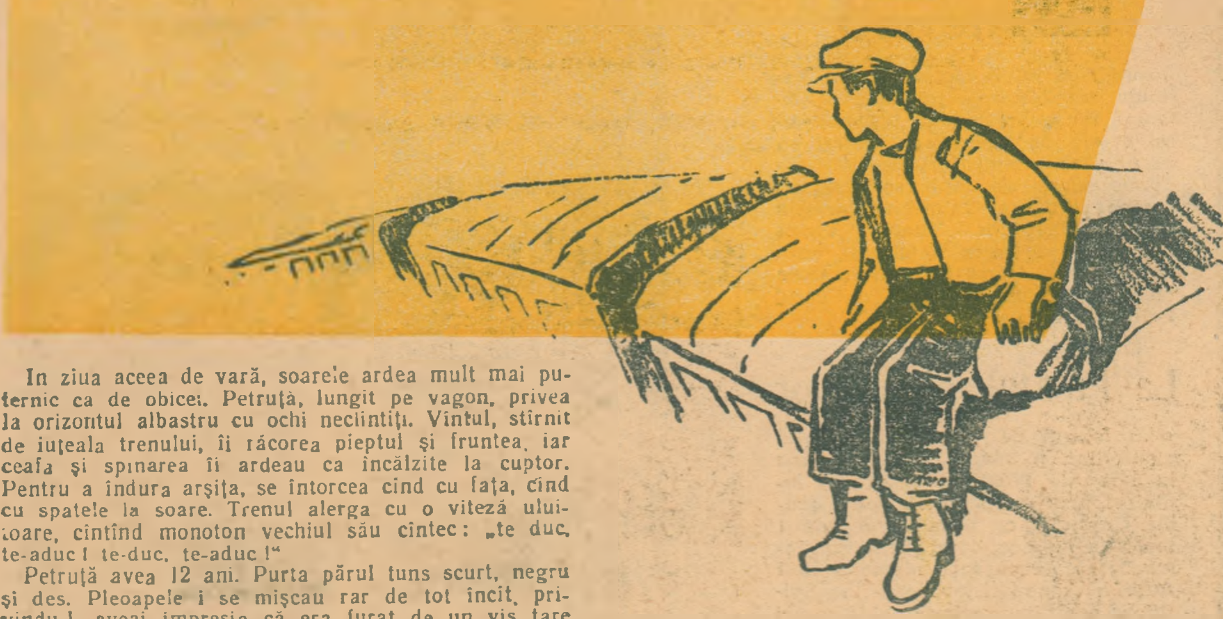
Adevărat simbol al prieteniei popoarelor, „trandafirul" din seria cehoslovacă emisa cu prilejul celei de a 15-a comemorări a distrugerii localității Lidice, constituie una din cele mai reprezentative piese ale unei colecții cu tema „flora". El amintește de mișcătorul gest care a creat în noul Lidice frumoasa grădină a celor 15.000 de trandafiri trimiși aici din lumea întreagă.

VAL TEBEICA

Gh. D. Vasile

ACASĂ

In ziua aceea de vară, soarele ardea mult mai puternic ca de obicei. Petruţă, lungit pe vagon, privea la orizontul albastru cu ochi neclintiţi. Vîntul, stîrnit de iuţeala trenului, îi răcorea pieptul şi fruntea, iar ceafa şi spinarea îi ardeau ca încălzite la cuptor. Pentru a îndura arşiţa, se întorcea cînd cu faţa, cînd cu spatele la soare. Trenul alerga cu o viteză uluitoare, cîntînd monoton vechiul său cîntec: „te duc, te-aduc! te-duc, te-aduc!"

Petruţă avea 12 ani. Purta părul tuns scurt, negru şi des. Pleoapele i se mişcau rar de tot încît, privindu-l, aveai impresia că era furat de un vis tare frumos, din care n-ar fi vrut să se mai deştepte. Nu cumpărase bilet de tren, de aceea călătorea pe vagon. Numele lui întreg este Ion Petroi. In Casa de copii de la Călăraşi îi ziseseră Petruţă şi-aşa îi mersese numele. Pînă şi tovarăşul educator îi zicea tot Petruţă.

Trenul, zburînd peste Bărăgan, ajunse în gara Ciulniţa. Lui Petruţă îi era sete. Limba i se uscase ca iasca. Totuşi nu s-a dat jos să bea apă. Dimpotrivă s-a făcut una cu acoperişul vagonului ca să nu fie observat. Trebuia să coboare de-abia în Lehliu. Din gară pînă în satul unde se ducea nu era o cale prea lungă. Deşi peste trei zile trebuia să plece în tabără, el fugise de la Cămin cu gîndul că se va putea întoarce destul de repede. De cînd se ştia, tot prin cămine a trăit. Nu numai la Călăraşi. Fusese şi prin alte părţi, dintre care îşi amintea bine Găeştiul şi Curtea de Argeş. La Călăraşi venise cînd avea 6 ani. Aci a început şcoala.

Dintr-o vreme, începuse să-şi pună unele întrebări tulburătoare... Despre părinţi — ştia că pieriseră. Dar despre rude nu ştia nimic. Oare avea? Cine or fi, pe unde-or trăi? Intrebările îl chinuiau necontenit, şi ele au şi fost motivul plecării lui de acum.

Intîmplarea făcuse ca într-o zi de tîrg să treacă pe străzile oraşului nişte oameni îmbrăcaţi ţărăneşte. Petruţă, care ieşise nu ştiu cu ce treburi prin oraş, nici nu i-ar fi băgat în seamă dacă la un moment dat unul dintre ei n-ar fi salutat cu vorbele:

— Noroc, nene Petroi! Cînd ai venit?

Petruţă, auzindu-şi numele, s-a apropiat de ei şi a tras cu urechea. Vorbeau despre ale tîrgului dar nu i-a fost greu să afle din ce sat sînt şi în ce fel se poate ajunge acolo. Poate acest „nea Petroi" i-o fi cumva rudă!? Poate în satul acela trăiesc rudele lui?

Astfel a hotărît să plece din Călăraşi, în ziua aceea de vară. A ajuns în Lehliu fără nici o primejdie. A coborît şi a aflat destul de repede care-i drumul spre satul căutat. La marginea satului, s-a întîlnit cu un om pe care l-a prins de mînecă:

— Nene, vrei să-mi spui unde stă nenea Petroi?

— La a treia casă.

Casa era într-o curte măricică. Avea prispă vopsită în albastru şi era acoperită cu ţiglă pe care crescuse ici, colo, muşchi verde şi mărunt. La poartă, s-a oprit înfiorat. Nu se vedea nimeni, nimeni, prin curte. Era în scăpătatul soarelui. Printre salcîmii din fundul curţii se vedea orizontul aprins al apusului care cernea o linişte cutremurătoare peste cele din jur.

Cînd s-a ivit o femeie în curte, el a simţit că nu poate să-i vorbească. Dar înainte de a se desmetici, femeia l-a şi întrebat:

— Al cui eşti, băiete?

N-a răspuns imediat. Ce să răspundă? A căutat iarăşi, mai răscolitor, printre amintirile lui, dar n-a găsit decît vechiul răspuns pe care l-a îngîimat după un răstimp:

— Nu ştiu.

Femeia l-a privit neîncrezătoare şi, bănuind că i-a pus o întrebare nepotrivită, a zis iar:

— Şi ce cauţi la noi?

A ridicat sprîncenele, s-a apropiat de el, l-a apucat uşor de bărbie şi i-a mai zis: Ei!

Ochii lui Petruţă s-au îndreptat în sus şi desluşind un licăr de îngăduinţă în ochii femeii a rostit subţire şi firav:

— Mă cheamă Ion Petroi.

— Petroi?

— Petroi

— Doar n-oi fi rudă de-a noastră? — a îngînat femeia.

Petruţă a vrut să spună că nu ştie. Gîndurile însă i s-au învălmăşit şi o clipă n-a mai priceput ce e cu el.

Ii venea să plîngă dar a strîns din ochi numai. Femeia i-a mai zis:

— Nu eşti din satul nostru...

— Nu sînt. Vin din Călăraşi.

— Si singur ai mers pe drum?

— Singur.

— Si de ce ai venit pe aici?

— Aşa. Să vedem... Să văd dacă sîntem rudă...

— Dacă sîntem rudă?!

Discuţia a început să curgă în mod firesc, şi astfel a pomenit Petruţă despre ziua de tîrg din Călăraşi. Drept răspuns, a aflat că în sat în afară de ei, nu se mai cheamă nimeni Petroi şi că nici rude necunoscute, de seama lui n-au. Totul fusese o simplă potrivire de nume.

Se înoptase de-a-binelea. Femeia a vrut să-l ia în casă, dar el a întrebat-o mai întîi cînd e tren spre Călăraşi, şi după aceea a intrat. I-a dat să mănînce. El n-a gustat decît dintr-o bucată de brînză şi dintr-un colţuc de pîine caldă. Ii era foame, dar n-avea poftă de mîncare. Era obosit şi mîinile îi tremurau, şi în suflet îi plutea o mîhnire mai mare ca întotdeauna. Cînd a venit acasă şi omul pe care-l văzuse în ziua aceea de tîrg, stăruinţele să rămînă noaptea la ei începură să cadă ca ploaia. Petruţă şi-a dat seama că nu poate să rămîie şi oamenii l-au lăsat să plece.

Sînt unele seri de vară, în cîmp stăpînite de o linişte nesfîrşită. Nu adie vîntul, nu se clinteşte o frunză. Numai liniştea nemărginită îşi vorbeşte ceva ei însăşi: e un svon surd, continuu şi nedefinit, îngînat doar de ţîrîitul greerilor. Intr-o linişte ca asta, paşii lui Petruţă sunau ritmic în praful de pe drum: pîc-pîc, pîc-pîc. Drumul i se părea mult mai lung ca la venire. Era trist şi îi era ciudă întîi pe el şi pe urmă pe gîndurile care-l năpădiseră în ultima vreme. După ce bătuse drumul pînă aci, după ce avusese tăria să se intereseze de ceea ce îl frămînta i se părea că nu trebuia să facă lucrul acesta. I se părea că n-avea rost. Dar ce-l mînase? Intre prietenii lui se simţea ca între fraţi, era lăudat de director şi de pedagog pentru sîrguinţă la carte şi pentru ascultare. N-ar fi trebuit să plece fără să le spuie sau fără măcar să le ceară o părere. Acum îi părea rău de toate acestea. Era tot mîhnit dar mult mai obosit decît la venire. Ca să nu simtă oboseala şi să nu-l înfricoşeze liniştea cîmpiei începu să-şi numere paşii: unu, doi, trei... o sută... o mie... Pîc-pîc, pîc-pîc... In gară, la Lehliu, a stat pe o bancă veche. Capul i s-a lăsat în jos, ca de plumb. Atunci i-a fost tare dor de patul în care dormise înainte la Călăraşi. A ajuns acolo înspre ziuă, a intrat pe vîrful picioarelor în dormitor, să nu fie simţit de nimeni. Toţi dormeau. Bănui că nimeni nu ştia de fuga lui.

A doua zi au plecat cu toţii la Curtea de Argeş, în tabără, şi numai după ce s-au întors l-a întrebat directorul despre fugă. Petruţă nu mai era mîhnit. Vorbea ca de ceva petrecut cine ştie cînd, iar directorului i-a părut rău că i-a mai amintit. Era o zi însorită, iar copiii se jucau prin curte.

De ale copilăriei...

Nici saltul mingii nu te mai îmbie
Şi ţi-ai uitat prietenii cei vechi!
Şi cînd s-au copt cireşele pe ramuri
N-ai rîs şi nu le-ai pus după urechi.

Grivei te cheamă să te duci la joacă,
Bobocii aurii şi ei aşteaptă
Să-i iei în palme să-i mîngîi o leacă.

De cînd pionieră eşti, ai vrea
Să săvîrşeşti o faptă ne-ntîlnită.
Şi o vei face, nu mai sta mîhnită!

Dar astăzi rîzi, a înflorit cîmpia
In soare tu să zburzi ca albii iezi
Şi să urăşti minciuna, să visezi
Şi să-ţi trăieşti din plin copilăria.

Cîndva mi-a fost prieten un băiat

Cîndva mi-a fost prieten un băiat,
Jucam şotronul împreună, vara,
Şi povesteam din cărţi ce-am mai aflat
Sub lună stînd, în faţa porţii, seara.

Cînd seceta veni în sat la noi,
Amara pîine o-mpărţeam în două,
De ne-ajungeau sălbaticele ploi,
El haina lui mi-o da să nu mă plouă.

Şi-acum, în gîndul meu, îi mai ascund
Privirea cea senină şi-nstelată
Şi zîmbetul prietenului scund
Cu care am copilărit odată...

* * * * * *

Am scris aceste rînduri pe hîrtie
Pentru pioniera ce, rîzînd,
Mi-a spus aseară că n-ar vrea nicicînd
Să lege cu-n băiat prietenie.

ELENA DRAGOŞ

COLEGIUL DE REDACŢIE: Albinescu Elena, Bistriţeanu Alexandru, M. Breslaşu, B. Caragiale, Călin Marin, B. Grigoriu, Iliescu Constantin, I. Lessen, Valer Novac, Octav Pancu-Iaşi, Rusu Maria, Sîrbu Ştefan, A. Weiss, N. Zamfir.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".